

ENTER

ทดลองอ่าน

ENTER

ทดลองอ่าน

ENTER

ทดลองอ่าน

สยบฟ้า
พิชิตปฐพี

ทะเลสาบ

สี่

มกราคม

พฤษภาคม

Mao Ni เขียน มดแดง แปล

ENTER

ทดลองอ่าน

悟
ENTER
สยบฟ้า
พิชิตดาสูรย์
ทดลองอ่าน
18

Mao Ni ไม้ยมม มาดอง แนน

ENTER

ทดลองอ่าน

จะ
礎

สอยน้ำ
ที่วัดป่า

สยบฟ้ามืดปฐพี 18

Mao Ni เขียน มถแหง แผลา

《将夜》 Jiang Ye

Volume 18

All rights reserved

Original story and characters created and copyright © Author: 猫腻 Mao Ni

Originally published in China by Shanghai Xuanting Entertainment Information Technology Co., Ltd. (www.qidian.com)

Thai edition rights under license granted by Shanghai Xuanting Entertainment Information Technology Co., Ltd. (www.qidian.com)

Thai translation copyright © 2018 Jamsai Publishing Co., Ltd.

Thai edition arranged through Pelican Media Agency Ltd., Taiwan

สงวนลิขสิทธิ์ตามพระราชบัญญัติลิขสิทธิ์ พ.ศ. 2537

เลขมาตรฐานสากลประจำหนังสือ ISBN 978-616-06-2235-1

ภาพประกอบ 東方月

จัดพิมพ์โดย

สำนักพิมพ์เอ็นเธอร์บุ๊กส์

285/33 ถนนเจริญสุขนิทวงศ์ แขวงบางขุนศรี

เขตบางกอกน้อย กรุงเทพฯ 10700

โทรศัพท์ 0-2840-4800 โทรสาร 0-2840-4801

อีเมล editor@enter-books.com

เว็บไซต์ www.enter-books.com

จัดจำหน่ายทั่วประเทศโดย

บริษัท อมรินทร์ บুক เซ็นเตอร์ จำกัด

108 หมู่ที่ 2 ถนนบางกรวย-จตุรนต์

ตำบลมหาสวัสดิ์ อำเภอบางกรวย จ.นนทบุรี 11130

โทรศัพท์ 0-2423-9999 โทรสาร 0-2449-9561-3

เว็บไซต์ www.naiin.com

ราคา 229 บาท

Printed on Green Read Paper

www.facebook.com/greenreadpaper

คำนำ

ในที่สุดเราก็เดินทางมาถึงเล่มสุดท้ายของ 'ภาคสอง ทะเลสาบอันหนาวเหน็บ' กันแล้ว เริ่มตั้งแต่หนึ่งเซเวียออกเดินทางไปโนทุ่งร้าง พบเจอผู้คน และเรื่องราวต่างๆ จนได้กลับมายังฉางอันอีกครั้ง ทว่าความเหน็บหนาวก็ยังไม่หายไปสักที

สำหรับหนึ่งเซเวีย ไม่แน่ว่าความเหน็บหนาวก็คือความแค้นในใจ ซึ่งเขาก็ต่อสู้กับมันมายาวนานถึงสิบห้าปีเต็ม และบัดนี้ถึงเวลาที่ใจของเขาจะได้สัมผัสกับฤดูกาลอื่นเสียที หรือไม่...เขาก็จะไม่มีโอกาสได้รู้สึกอะไรอีกต่อไป แม้กระทั่งความเหน็บหนาวอันคุ้นเคย

พบกับฉากการต่อสู้ที่ทุกคนรอคอย ซย่าโหวกับหนึ่งเซเวีย ระหว่างพวกเขาจะมีบทสรุปแบบใด ค้นหาคำตอบได้ในเล่มสิบแปดนี้เลย!

สำนักพิมพ์เอ็นเธอร์บีคส์

ประวัตินักเขียน

Mao Ni

เกิดในยุค 70 ในชีวิตนั้นนอกจากเที่ยวชิมลิ้มลองของอร่อยแล้ว สิ่งที่ชอบที่สุดก็คือการได้อ่านเรื่องราว เมื่ออ่านเรื่องราวมามากเข้าก็นึกคึกคักอยากเล่าเรื่องราวดูบ้าง และแล้วต้นศตวรรษที่ 20 ก็ค่อยๆ กลายมาเป็นผู้เล่านับแต่นั้น มาจนปัจจุบัน เคยเขียนเรื่องที่แตกต่างกันหลากหลายมากมาย ได้รับรางวัลมาบ้าง แต่สิ่งที่ยากให้เป็นก็ยังไม่พินคำว่า 'อ่านสนุก' นี้แหละ หวังว่าจะสนับสนุนกันต่อไปเรื่อยๆ นะ

Mao Ni

จากใจนักแปล

สวัสดิ์คือนักอ่าน หายหน้ากันไปนานหลังจากกระบี่เทพสังหารจบ คราวนี้มีนิยายแนวกำลังภายในแฟนตาซีย้อนยุคมาเสนอค่ะ

นิยายเรื่องนี้ดำเนินเรื่องขึ้นในแคว้นต้าถัง ซึ่งผู้เขียนใช้ข้อมูลบางอย่างของราชวงศ์ถังของจีนมาอ้างอิงเพื่อให้ถ่ายทอดการดำเนินเรื่องอย่างเช่น ตำแหน่งขุนนาง เป็นยุคที่เทิดทูนยกย่องผู้ฝึกดาบว่าเป็นผู้ที่มีความเก่งกาจสามารถจุดเทพเจ้า ตัวเอกของเรื่องเป็นคนที่ใช้ชีวิตต่ำต้อย ไม่มีคุณสมบัติในการฝึกดาบ แต่อาศัยความเด็ดเดี่ยวแน่วแน่และมันสมองระดับอัจฉริยะของภพก่อน รวมถึงโชคชะตาเข้าขั้นปาฏิหาริย์ได้เต้าขึ้นสูงสุดสูงสุด

ผู้แปลมีความเห็นว่าผู้เขียนมีความรู้ลึกซึ้งทั้งด้านปรัชญาและประวัติศาสตร์สามารถถ่ายทอดผ่านตัวหนังสือได้อย่างมีอรรถรส ส่วนตัวละครแต่ละตัวก็มีจุดเด่นน่าสนใจ อ่านแล้วให้ความรู้สึกละหลกหลายอารมณ์ บทนี้เร้าใจ นอกจากนี้ผู้เขียนยังสอดแทรกอารมณ์ขันเป็นระยะ จึงอยากนำเสนอให้เพื่อนๆ ได้อ่าน หวังว่าจะถูกคือนักอ่านทุกคนนะคะ

คารวะจากใจ

มดแดง

สำนักพิมพ์เอ็นเธอร์บุ๊กส์ ขอร่วมเป็นส่วนหนึ่ง
ของการสร้างวัฒนธรรม 'การอ่าน' ให้เกิดขึ้นในสังคมไทย

ร่วมพูดคุย เสนอแนะ กับนิตยสารเอ็นเธอร์บุ๊กส์ได้ที่

www.enter-books.com หรือ

www.facebook.com/enterbooks

บทที่ 1

เทศกาลตงจิว

เยี่ยชุกกล่าวกับเงินฝี่ฝี่

"การมาเมืองฉางอันของข้าถือเป็นการเข้าสู่โลกิยะฝึกฆมาน ทางที่ดี
พวกเราอย่าพบกันจะดีกว่า แต่ถ้าเจ้าอยากมาจริงๆ นั่นก็เป็นอีกเรื่องหนึ่ง"

เงินฝี่ฝี่ถาม

"ศิษย์พี่ แล้วท่านจะกลับอารามเมื่อใด"

เยี่ยชุกนิน้วน้า ย้อนถามด้วยน้ำเสียงดำหนิ

"เจ้านั้นแหละ จะกลับไปเมื่อใด"

นี่คือปัญหาน่าปวดเศียรเวียนเกล้าที่สุดของนิกายเห่าเทียนในรอบ
สิบกว่าปีที่ผ่านมา

เงินฝี่ฝี่อ้อๆ อึ้งๆ ก่อนตอบเสียงเบา

"ข้าต้องถามอาจารย์ก่อน"

"เช่นนั้นก็ไปถามเสีย"

หลังไล่เงินฝี่ฝี่กลับไป เยี่ยชุกก็สะบัดแขนเสื้อเดินเข้าอาราม
เยี่ยหงอวีเดินตามหลังไปติดๆ แม้เพิ่งถูกตำหนิแต่นางก็ยังคงรู้สึก

เบิกบานจนกลั้นยิ้มไว้ไม่อยู่

เยี่ยงูเดินไปนั่งที่ริมหน้าต่าง หันมามองนางอย่างไม่ค่อยจะ
พอใจนัก

เยี่ยงูหวีเก็บรอยยิ้ม สบตาพี่ชายตัวเองอย่างตื้อตึง
ทว่าเยี่ยงูก็ได้ตำหนิอะไรอีก ตรงกันข้ามกลับพูดเสียงราบเรียบ
"เรื่องที่เขาหลงจากเขาเถาซาน แม้จะดูหุนหันพลันแล่นไปบ้าง
แต่ก็เป็นการตัดสินใจที่ไม่เลว เศษสวะที่เกิดลือกมล้วยอยู่แต่ในน้ำครำ
ของศาลามีต้อยอย่างจ้าวบัลลังก์พิพากษาอย่าได้ยอมลงให้มันแม้แต่
ก้าวเดียว ยิ่งไม่อาจค้อมศีรษะให้"

เยี่ยงูหวีรับคำ

"ข้าเข้าใจแล้ว"

เยี่ยงูมองนางเสียบๆ อยู่ชั่วอึดใจก่อนเอ่ยขึ้น

"หวังว่าวันข้างหน้าเจ้าจะพิสูจน์ให้ข้าเห็นได้ว่าเจ้าแข็งแกร่งกว่าข้า"

เยี่ยงูหวีกล่าวเสียงหนักแน่น

"ข้าจะพิสูจน์ให้พี่ดู"

เยี่ยงูดูเหมือนจะพอใจในคำตอบจึงพยักหน้ากล่าวว่า

"ต่อไปพี่จะต้องเป็นผู้นำสูงสุดของนิกายเฮาเทียน มันจำต้องได้
คนที่มึจิตใจเข้มแข็งเด็ดเดี่ยวคอยช่วยเหลือ ข้าเชื่อว่าเจ้าจะไม่ทำให้ข้า
ต้องผิดหวัง"

เยี่ยงูหวีไม่ตอบ เพียงเหม้มปากกัมหน้าเสียบงันไป

เห็นนางไม่ยอมรับปากเยี่ยงูก็เลิกคิ้วสูงชัน กล่าวเสียงกระด้าง

"ป็นั้นเจ้าบีบบังคับมันให้ต้องหนีออกจากอาราม อย่าคิดว่าข้าไม่รู้ถึง
จุดประสงค์ของเจ้า"

เยี่ยงูหวีเงยหน้ามองพี่ชายอย่างไม่สะทกสะท้าน

"นิกายเฮ่าเทียนสมควรเป็นของพี"

น้ำเสียงเยี่ยชู่เยี่ยนยะเยียบดูจ้ำน้ำแข็ง

"ไหนลองพูดใหม่อีกทีซิ"

เยี่ยหงอวีขีดหน้า

"ต่อให้พูดอีกหมื่นครั้งข้าก็จะพูดเช่นนี้ พีคือศิษย์สัตบุรุษที่ว่ปรฐพีของนิกายเฮ่าเทียน เฮ่าเทียนกำหนดมาแล้วว่าพีจะต้องได้สืบทอดตำแหน่งเจ้านิกาย

อีกอย่างตอนนั้นข้าไม่ได้ทำอะไรมันเสียหน่อย ข้าแค่บอกว่าขอเพียงมันยังอยู่ในนิกาย เจ้าอารามจะต้องยกนิกายให้กับมันอย่างแน่นนอน"

"ตอนนั้นผีผียังเป็นเพียงแค่เด็กคนหนึ่ง! เจ้าพูดกับมันอย่างนั้นได้อย่างไร!"

"นี่คือความจริง หากบอกว่ามันยังเป็นเด็ก ยอมรับความจริงไม่ได้แล้วข้าละ ตอนนั้นข้าก็ยังเป็นเพียงแค่เด็กคนหนึ่งเหมือนกัน ข้ายอมรับความจริงนี้ไม่ได้ ข้าไม่ต้องการให้อารามตกเป็นของมัน ส่วนเงินผีผีมันรู้ดียิ่งกว่าข้าเสียอีกว่าอารามควรตกเป็นของพี ดังนั้นมันจึงรู้สึกละอายใจ รู้สึกผิดต่อพี นี่จึงเป็นสาเหตุที่มันสู้แพ้ข้ามาตลอด และก็เป็นสาเหตุที่มันหนีออกจากอาราม"

เยี่ยหงอวีพูดอย่างไม่นึกเกรงกลัวเลยแม้แต่น้อย ทั้งๆ สิ่งที่น่างำกำลังพูดคือเรื่องการสืบทอดนิกายเฮ่าเทียนที่มีความเปราะบางและสำคัญอย่างยิ่งยวดภายใต้โลกที่เต็มไปด้วยแสงเจิดจรัส

สีหน้าของเยี่ยชู่ยามนี้มีโชติเดชดาด แต่เป็นสงบนิ่ง กระทั่งน้ำเสียงที่กล่าวออกมาก็ราบเรียบตั้งน้ำในบ่อ

"เจ้ารู้ว่าสาเหตุจริงๆ ที่ทำให้มันละอายใจคืออะไร แต่กลับแสร้ง

ทำเป็นไม่รู้

ศิษย์นี่องูรู้สึกละอายใจเพราะมันมีจิตใจดีงาม มันเคารพรักข้าพพอทราบบว่าอาจารย์ตัดสินใจกนิกายให้มัน มันจึงเศร้าเสียใจ

เจ้ารู้ทั้งรู้ว่าเมื่อพูดออกไปแล้วมันจะทำอย่างไร แต่เจ้าก็ยังพูดนี่คือการใช้ประโยชน์จากจิตใจที่ดีงามของมันกับความเคารพรักที่มันมีต่อข้ามาตอบสนองต่อตนหาของตัวเอง"

เยี่ยหงอวี๋ย่นถามเสียงเรียบ

"แล้วพี่จะทำไม"

"ไม่ทำอะไรหรอก"

เยี่ยชุกมีมือขวาขึ้นเตรียมจะฟาดลงบนขม่อมของน้องสาว

เยี่ยหงอวี๋มองฝ่ามือนั้นอย่างไม่กลัวเกรง แววตาเต็มไปด้วยความดีอริ้นและตัดพ้อ

เห็นแวตานั้นแล้วความสงสารและความผูกพันทางสายเลือดที่เยี่ยชุกมีลบออกจากจิตใจไปนานหลายปีจู่ๆ ก็ผุดขึ้น ฝ่ามือจึงเบนไปตกลงบนโต๊ะหนังสือข้างหน้าต่างแทน

มันถอนใจดังเฮือกอย่างอัศจรรย์ปัญญา รู้สึกเสียใจและละอายใจต่อนิกายเข้าเทียบ

ฝ่ามือเมื่อครู่ถูกรั้งพลังกลับช่วงวินาทีสุดท้ายจึงดูเหมือนไร้พิษสงแต่ในความเป็นจริงยังคงแฝงพลังฉานที่น่าแตกตื่นสะท้านใจของยอดคนด่านรู้ชะตาเอาไว้

พร้อมๆ กับเสียงถอนใจ ผิวโต๊ะปล้นปรากฏรอยแตกขึ้นมากมาย รอยแตกเหล่านี้ค่อยๆ ลามไปยังขาโต๊ะ พื้นห้อง กำแพง สูดทำยไปถึงเสาคาน

เพียงชั่วอึดใจเสียงเปรี๊ยะๆ ก็ดังขึ้นติดต่อกัน โต๊ะตัวนั้นปล้น

หักสะบั้นกลายเป็นเศษไม้ร่วงหล่นลงพื้นไปก่อน ตามมาด้วยขาโต๊ะที่แตกจีกออกเป็นไม้ซีกเล็ก ๆ พื้นหินที่ร้าวลึกตั้งพื้นดินแตกกระแหงมาเป็นเวลาหลายปี ดินที่ฉาบอยู่บนกำแพงกะเทาะร่วงกราว กระจาดตรงช่องหน้าต่างขาดกระจุก เสาคานโคโนเอนไปมาก่อนหักออกเป็นท่อนๆ

ครั้น! ในที่สุดห้องของเยี่ยชู่ซึ่งตั้งอยู่ในบริเวณที่เจียบสงบที่สุดของอารามแห่งนี้ก็พังราบเป็นหน้ากลอง ฝุ่นดินฟุ้งกระจายไปทั่ว ทว่ารอยแตกยังไม่หยุดลง ยังคงลามไปยังสิ่งปลูกสร้างอื่นๆ อีก

ไม่นานสิ่งปลูกสร้างภายในอารามก็ค่อยๆ ถล่มลงทีละส่วนๆ ยิ่งดีที่รอยแตกมีความแปลกพิสดาร พวกมันตัดเฉียงแน่นไม้ อิฐ และก้อนหินจนเป็นชิ้นเล็กจิ๋ว ทำให้คนที่อยู่ข้างในไม่ถูกของหนักหล่นทับจนเกิดอันตรายแต่อย่างใด

อากาศภายในอารามที่เดิมทีสดชื่นเพราะฝนเพิ่งหยุดตก บัดนี้กลับมีแต่ฝุ่นฟุ้งตลบ นักพรตผอมและพรตน้อยอีกสองคนคลานขึ้นมาจากกองซากปรักหักพัง เนื้อตัวระมุกระมอมเต็มไปด้วยเศษอิฐเศษไม้ พวกมันใช้แขนเสื้อปิดจมูกไธแค่ว่า จนหน้าดำหน้าแดง ดูแล้วน่าอเนจอนาถยิ่ง

เยี่ยชู่เองก็ยืนอยู่ท่ามกลางกองฝุ่นเศษไม้ ทว่าตัวมันกลับสะอาดสะอาด ไม่มีฝุ่นธุลีเกาะแม้แต่นิดเดียว

ยามเต็มใจปีนบันไดขึ้นไปแกะกระเบื้องซ่อมหลังคา เนื้อตัวมันสามารถเปียกฝนและเลอะเทอะไปด้วยคราบโคลน แต่หากไม่เต็มใจต่อให้ฝนตกลงมาจนพื้นเต็มไปด้วยโคลนเลนก็อย่าหวังว่าจะมาแปดเปื้อนชายเสื้อของมันได้

"อย่าปีนให้ข้าต้องฆ่าเจ้า หากยังขืนยืนอยู่ตรงหน้าข้าด้วยท่าที่ดูอ้วนไม่ล้านี้ก่คิดอีก ข้าจะฟาดเจ้าให้ตายจริงๆ"

เยี่ยหองอวี๋เซ็ดน้ำตาที่ผสมกับฝุ่นดินจนเป็นคราบบนใบหน้าทั้ง
"สักวันข้าจะต้องแข็งแกร่งกว่าพี่ให้ได้ ถึงตอนนั้นข้าจะชิงเอา
ทุกสิ่งทุกอย่างที่ควรเป็นของพี่กลับมา แล้วมาเยือนอยู่ตรงหน้าพี่อีกครั้ง"

พูดจบก็หันกายเดินออกจากอารามไป

เยี่ยชู่เจียบังัน มองตามร่างนางจนหายลับไปจากสายตา

"สวรรค์! เกิดอะไรขึ้นกันนี่!"

นักพรตผอมร้อองอุทานพลางตีอกชกหัวอย่างเจ็บปวดใจขณะ
มองซากปรักหักพังตรงหน้า มันนึกถึงความเหน้อยยากลำบากที่ทุ่มเท
ลงไปกับภาพที่ตัวเองต้องเที่ยวขอเรียไรเงินบริจาคจากชาวบ้านมา
สร้างและซ่อมแซมอารามหลังนี้ตลอดช่วงเวลาหลายสิบปีที่ผ่านมา
แล้วเนื้อตัวก็สิ้นสะท้าน ร่างโงนเงนแทบล้มลง

เยี่ยชู่ชวมวดคิ้วหันไปกล่าวกับมัน

"ข้าจะออกเงินสร้างอารามใหม่ให้เจ้าเอง"

"นี่ไม่เกี่ยวกับเรื่องเงินๆ ทองๆ!"

นักพรตผอมตะโกนอย่างขุ่นแค้น มีอกุมอกตัวเองไว้แน่น หัวใจ
คล้ายถูกคนต่อยตี รู้สึกเจ็บปวดเจียนตาย มันโอดครวญเสียงแหบแห้ง

"อริฐทุกก่อนไม้ทุกท่อนในอารามนี้ล้วนเป็นข้าซื้อหามาด้วยตัวเอง
ข้ารู้ตำแหน่งของพวกมันทั้งหมด แต่ตอนนี้...ตอนนี้ไม่เหลืออะไร
อีกแล้ว ข้าล้มไปหมดสิ้นแล้วพวกมันควรอยู่ตรงที่ใดบ้าง พวกมัน
คือชีวิตจิตใจของข้า! ไม่ใช่สิ่งที่เงินทองจะสามารถซื้อหาคืนมาได้!"

เยี่ยชู่มองกองอิฐกองไม้บนพื้น เจียบไปครู่หนึ่งก่อนกล่าวว่า

"เจ้าพูดได้ถูกต้อง อริฐกับไม้ที่ซื้อมาใหม่ย่อมสร้างได้แค่อาราม
หลังใหม่ ของที่ถูกทำลายไปแล้วล้วนเอาคืนคืนมาไม่ได้ ในโลกนี้
ไม่เคยมีการฟื้นคืนชีพ มีแต่การเกิดใหม่เท่านั้น"

พูดจบมันก็ยื่นตะลิ่งตัวแข็งที่อ

มีรู้ว่าเป็นเพราะเหตุใด อารามเล็กๆ ซึ่งกลายเป็นซากปรักหักพังไปแล้วหลังนี้จึงสามารถทำให้จิตใจมันสิ้นไหวได้ มันรู้แต่เพียงว่านับตั้งแต่ออกสัญจรไปทั่วปฐพี ฝ่าด่านเป็นตายสำเร็จ ด่านฉานของมันแม้ผสานเข้ากับธรรมชาติได้อย่างกลมกลืน แต่ก็หยุดนิ่งอยู่กับที่ ไม่มีความก้าวหน้าแม้แต่น้อย ทว่าหลังเกิดการสิ้นไหวไปเมื่อครู่ ที่เคยปักหลักนิ่งไม่ขยับก็เริ่มเขยื้อนคล้ายจะทะยานไปข้างหน้าอีกครั้ง

นักพรตผอมไหนเลยจะล่วงรู้ถึงสภาพจิตใจของเยี่ยชูในขณะนั้น มันแค้นเสียงดังเฮอะก่อนเดินเข็ดน้ำตาพรตน้อยไปเรือเศษไม้เศษอิฐ ออกหวังว่าจะเก็บอะไรที่ยังพอใช้ประโยชน์ได้กลับมาบ้าง

เสียงอารามถล่มลงมาดังไปไกล ชาวบ้านแถบนั้นวิ่งกรูกันออกมาดูด้วยความตกใจ พอเห็นสภาพอันน่าอเนจอนาถของตัวอารามก็หันหน้าเข้าปรึกษากัน จากนั้นค่อยเดินกลับบ้านไปหยิบเครื่องมือเครื่องมือออกมาช่วยกันคนละไม้คนละมือ อันที่จริงบ้านของพวกมันก็เพิ่งเสียหายจากฝนที่ตกกระหน่ำ แต่พอนักพรตผอมทั้งซราทั้งร่างกายอ่อนแอ อีกทั้งพรตน้อยทั้งสองก็ยังเป็นเด็ก ร่างกายผอมแห้งไม่มีพลังกำลัง จะให้ซ่อมแซมกันเองคงเป็นไปได้ยาก จึงมีอาจนิงดูตายเป็นกังวลอยู่แต่ปัญหาของตัวเองอีก

ด้วยเหตุนี้อารามที่เมื่อครู่ยังมีแต่เศษซากทับถมไร้ซึ่งความหวังใดๆ บัดนี้จึงมีแต่ผู้คนพลุกพล่านวุ่นวายเต็มไปหมด แม้จะไม่สามารถสร้างอารามให้เสร็จได้ภายในระยะเวลาอันสั้น แต่เสียงฮูฮ่าๆ ช่วยกันออกแรงและเสียงหัวเราะพูดคุยให้กำลังใจกันระหว่างทำงานก็เป็นนิมิตหมายที่ดีว่าอีกไม่นานอารามเล็กๆ หลังนี้ก็จะสามารถกลับคืนสู่สภาพเดิม

นักพรตผอมเซ็ดน้ำตาที่ไหลอาบแก้มเหี่ยวย่น สองมือคารวะ
ขอขอบคุณไปรอบด้านด้วยใบหน้าที่เต็มไปด้วยรอยยิ้มซาบซึ้งใจ

ใกล้พลบค่ำเย็บชุดขึ้นขึ้นจากภวังค์ มั่นมองคู่มือไม้ที่กำลังง่วน
อยู่กับงานและใบหน้าที่เต็มไปด้วยรอยยิ้มของบรรดาชาวบ้านเหล่านั้น
แล้วขบคิดถึงคำพูดที่นักพรตผอมเคยกล่าวเอาไว้

นักพรตผอมเดินเข้ามา นึกอยากก่นด่ามันที่เขาแต่ยืนเฉยราวกับ
เป็นท่อนไม้ แต่เพราะความเกรงกลัวที่ยังมีอยู่ในใจจึงได้แต่ถลึงตาใส่
ทว่าพริบตานี้ นักพรตผอมก็นึกถึงคำพูดของเย็บชุดเมื่อครู่นี้ขึ้นมาได้
จึงรีบถามคำถามด้วยความตื่นเต็น

"เจ้ายอมออกเงินจริงๆ หรือ"

เย็บชุดพยักหน้า น้ำเสียงหนักแน่นจริงจัง

"หากเจ้าต้องการ แม้แต่วิหารเทพซำก็สามารถสร้างให้เจ้าได้"

บนเขาหลังสถานศึกษา

ศิษย์พี่รองฟังเสียงครื้นครื้นราวกับเสียงฟ้าคำรนของน้ำตก
ตรงหน้าพลางมองละอองน้ำที่สาดกระเซ็นไปทั่วบริเวณ มิทราบ
ผ่านไบนานเท่าใดจึงเปรยกับศิษย์พี่ใหญ่

"ได้ยินว่าอารามที่มันอาศัยอยู่พังลงมา"

ศิษย์พี่ใหญ่ถอนใจดังเฮือก

"นี่เป็นจังหวะและโอกาสของมัน อย่าไปอิจฉาเลย"

ศิษย์พี่รองเลิกคิ้วสูง

"ไปซำต้องอิจฉามัน"

เมืองฉางอัน ริมทะเลสาบเยียนหมิง

บนโต๊ะอาหารมีโถดินขนาดใหญ่ที่ใส่ต้มเครื่องในแพะวางไว้
ใบหนึ่ง น้ำแกงสีชาวดั่งนมสด ผักชีที่โรยหน้าพอถูกความร้อนของ
น้ำแกงก็ส่งกลิ่นหอมตลบอบอวลไปทั้งห้อง

หญิงเขวียใช้ปลายตะเกียบบีบน้ำจิ้มในจานให้และขณะรอซังซัง
ทูปกระเทียมให้ละเอียด เจ้าดำที่อยู่ในลานบ้านยืนมองมาจากหน้า
ประตู นัยน์ตามันยามนี้เบิกกว้าง รูจุมุกบานกลมเขตร้อน มิทราบ
เป็นเพราะอยากรู้ อยากเห็นหรือเพราะตะกळेอยากกินกันแน่

"บ่ายวันนี้ آرامที่เยี่ยชู่พำนักอยู่ถล่มลงมา"

หญิงเขวียพูดแล้วก็ต้องหัวเราะขึ้นมามากอย่างกลั่นไม่อยู่ ก่อนบอก
อีกว่า

"ตามที่ได้ยินมา...ศิษย์พี่รองพอรู้เรื่องก็ไปยืนอยู่หน้าน้ำตกนาน
ครึ่งค่อนวัน สุดท้ายเดินกลับไปพึ่งเรือนของตัวเองบ้าง"

ซังซังเคยไปเรือนน้อยอันแสนสงบน่าอยู่ของศิษย์พี่รองมาก่อน
พอนึกถึงที่นั่นบัดนี้ได้กลายเป็นซากปรักหักพังไปแล้วก็อดรู้สึก
เสียดายมิได้ ต้องถามด้วยความงุนงง

"เขียนเชิงรองพังบ้านตัวเองทำไม"

หญิงเขวียส่ายหน้า

"ใครจะรู้ว่าศิษย์พี่รองกับเยี่ยชู่คิดอะไรอยู่ ข้ารู้แต่ว่าคนที่
ด่านฉานสูงมักสติไม่ค่อยดี อ้อ ได้ยินจากศิษย์พี่คนอื่นๆ ว่าตอน
อารามถล่มลงมาเยี่ยชู่คล้ายจะรู้แจ้งในอะไรบางอย่าง ที่ศิษย์พี่รอง
พึ่งเรือนตัวเองก็น่าจะเป็นเพราะอยากรู้แจ้งในอะไรบางอย่างด้วย
กรรมมัง"

แม้ตอนนี้ซังซังจะเริ่มฝึกฉานอย่างจริงจัง แต่ก็ยังไม่มีปัญญา
จะเข้าใจความคิดของยอดคนด่านรู้ชะตาเหล่านั้น นางคิดในใจ

นายน้อยพูดถูก คนพวกนี้สติฟั่นเฟือนไปแล้วจริงๆ

กว่าเยี่ยงหวีจะกลับมา เนื้อแพะกับเครื่องในก็ถูกคืบกินหมดแล้ว เหลือน้ำจิ้มกับเต้าหู้ยี้ติดกันถ้วยอยู่เล็กน้อยเท่านั้น ชังชังเดินไปเก็บผ้า ภายในห้องจึงเหลือหนึ่งเซวียนนั่งอยู่คนเดียว

หนึ่งเซวียนเห็นเยี่ยงหวีเดินเข้าประตูมาก็ถาม

"ทำไมถึงกลับมาเย็นมีदनัก ในเมื่อเจ้าไม่จ่ายค่าเช่าบ้านก็สมควรช่วยงานในบ้านบ้างสิ"

เยี่ยงหวีมองเศษน้ำแกงที่เหลืออยู่บนโต๊ะก่อนขมวดคิ้วตอบ

"เจ้ามีทั้งพ่อบ้านและสาวใช้ไม่ใช่หรือ"

หนึ่งเซวียนหัวเราะฮิฮะ กล่าวตอบ

"แต่จะสุขสำราญเหมือนได้ผู้มั่งมายุทธ์มาล้างจานยกน้ำให้หรือ จ้าวบัลลังก์แสงสว่างก็เคยมาเก็บกวาดล้างจานอยู่ในร้านของข้า ฉะนั้นเจ้าเรียนรู้เรื่องพวกนี้ไว้ก็ไม่เสียหลาย เพราะต่อไปนี่จะเป็นธรรมเนียมปฏิบัติของอาศรมเทพแห่งซีหลิงที่จะต้องถ่ายทอดกันไปเรื่อยๆ จากรุ่นสู่รุ่น และยิ่งจะกลายเป็นเกียรติประวัติอันดีงามให้แก่สกุลหนึ่งของข้าอีกด้วย"

เยี่ยงหวีนั่งลงไม่พูดไม่จา ดูจากสีหน้าก็รู้ว่าอารมณ์ไม่दनัก

แต่หนึ่งเซวียนไม่คิดจะสงบปากสงบคำ ยิ่งคงกล่าวต่อ

"จะว่าไปข้ายังเข้าใจว่าพี่ชายเจ้าอย่างน้อยก็คงจะรังตัวเจ้าไว้กินข้าวด้วยสักมื้อ"

เยี่ยงหวีปรายตามองมันอย่างน่ากลัว กล่าวเสียงเย็น

"เจ้าคิดว่าจะใช้ชีวิตอย่างสบายใจเฉิบอยู่ในฉางอันแบบนี้ไปได้อีกนานหรือ"

หนึ่งเซวียนตอบยิ้มๆ

"ข้าเป็นชาวดัง ข้ายังมีฐานะเป็นถึงศิษย์ชั้นสองของสถานศึกษา
ข้านี้ก็ไม่ออกจริงๆ ว่าใครจะโง่ถึงขั้นมารบกวนการใช้ชีวิตอย่างสุข
สำราญใจของข้า"

"เจ้าลืมนฐานะตัวเองที่เป็นบุตรของหมิงหวังไปแล้วรี"

เย่หงอวีถามเสียงเยาะๆ

หนิงเซวียตะลึงลาน เมื่อหลายวันก่อนเย่หงอวีเคยพูดโพล่ง
ออกมาว่ามันเข้าสู่วิถีแห่งมาร บัดนี้ยังมาเอ่ยวาจาอันน่ากลัวเยี่ยงนี้อีก

"ข้าไม่รู้ว่าเจ้ากำลังพูดถึงเรื่องอะไร"

"หากเจ้าคือบุตรชายของอดีตแม่ทัพเซวียนเว่ยจริงดังที่กำลัง
เล่าลือกัน เช่นนั้นเจ้าก็คือเงาดำที่จ้าวบัลลังก์แสงสว่างมองเห็น บางคน
อาจจะลืมเรื่องนี้ไปแล้ว แต่ข้าไม่เคยลืม"

"เจ้าเชื่อเรื่องนี้อย่างนั้นรี"

หนิงเซวียจ้องตานางถามอย่างคาดคั้น

เย่หงอวีขบคิดอยู่ครู่หนึ่งก็ส่ายหน้า

สีหน้าเคร่งเครียดของหนิงเซวียค่อยคลายลง

"ทำไมเล่า"

เย่หงอวียกไหล่

"สัญชาตญาณ"

หนิงเซวียยกนิ้วหัวแม่มือให้ กล่าวชมจากใจจริง

"สัญชาตญาณของเจ้าดีเยี่ยม มาๆๆ กินต้มเครื่องในแพะก่อน
ข้าเหลือไว้ให้อยู่ในครัว"

เย่หงอวีมิได้ยิ้ม จ้องตามันเขม็ง

"ข้าไม่เชื่อมิได้หมายความว่าอาศรมเทพจะไม่เชื่อ พี่ชายข้าบอก
ที่มาฉางอันก็เพื่อต้องการมาดูให้แน่ใจว่าเรื่องที่ซย่าโหวงจะกลับไป

ใช้ชีวิตในบั้นปลายอย่างสงบจะราบรื่นไม่มีอุปสรรค แต่ข้าคิดว่าความจริงแล้วที่ข้าต้องการมาดูแลเจ้าต่างหาก"

หญิงเซวี่ยสายหน้า

"เท่าที่ข้าได้ยินมา รวมถึงที่ซังซังรู้มาจากเว่ยกงหมิง ตอนนั้นอาศรมเทพเป็นฝ่ายยุติเรื่องนี้เอง อีกทั้งยังจับเว่ยกงหมิงขังไว้ยาวนานกว่าสิบปี แสดงว่านิกายเฮ่าเทียนก็ไม่เชื่อเรื่องบุตรหมิงหวังในตำนานเช่นกัน"

"อาศรมเทพไม่เชื่อ มิได้หมายความว่านิกายพุทธจะไม่เชื่อ"

เยี่ยหงอวีเปิดประเด็นขึ้นมาอีก

หญิงเซวี่ยนึกถึงหลวงจีนสองรูปที่มันพบบนกลางถนนในเช้าวันนั้น รวมทั้งคำสนทนาหน้าหลุมศพกับหน้าพระพุทธรูปศิลาในโลกแห่งจิตวิญญาณ ก็เสียดายกันไปครู่หนึ่ง

"อย่าพูดถึงเรื่องน่าเบื่อพวกนี้เลย มาๆ กินดื่มเครื่องในแพะก่อนของแบบนี้ต้องกินตอนร้อนๆ ถึงจะอร่อย"

มันเปลี่ยนเรื่อง ไปหน้าเป็อนไปด้วยรอยยิ้ม

เยี่ยหงอวีนิ้วหน้า

"ยังไม่ถึงเทศกาลตงจื้อ* จะมากินดื่มเครื่องในแพะอะไรกันตอนนี้"

"ใครบอกว่าจะต้องกินดื่มเครื่องในแพะในวันตงจื้อเท่านั้น อีกอย่างใครบอกว่าเป็นเทศกาลตงจื้อจะต้องกินเฉพาะต้มเครื่องในแพะ ใครบอกว่าหอกที่ไม่มีหัวหอกแทงคนไม่ตาย**"

* เทศกาลตงจื้อเป็นหนึ่งในสี่สิบสี่ฤดูลักษณะของจีน ซึ่งตรงกับวันหมาอั้นของชาวอินเดีย เป็นวันที่กลางวันสั้นที่สุด กลางคืนยาวที่สุด โดยประมาณจะตรงกับวันที่ 22 ธันวาคมของทุกปี แต่ปีที่มีอธิกมาสจะตรงกับวันที่ 21 ธันวาคม ชาวจีนให้ความสำคัญกับเทศกาลนี้ไม่แพ้วันตรุษจีน เพราะถือเสมือนเทศกาลสิ้นปี คนไทยคุ้นเคยกับชื่อคือเทศกาลไหว้ขนมบัวลอย

** ใครบอกว่าจะไม่มีหัวหอกแทงคนไม่ตาย คำพูดนี้มาจากหนังสือเรื่อง 'ถังไป๋นุ่ใหญ่'ไม่ต้องประกาศ (唐伯虎点秋香)

ประโยคหลังของหญิงเซวียฟังดูแปลกหูอยู่บ้าง อย่างน้อยก็สำหรับ
เยี่ยหงอวี ในนั้นแฝงความหมายบางอย่างเอาไว้ซึ่งมีเพียงมันเท่านั้น
ที่เข้าใจ

มันกล่าวต่อว่า

"ไม่แน่ว่าพอถึงวันตงจื้อ ข้าอาจจะไม่ว่างก็ได้"

เยี่ยหงอวีแม้ถูกบีบให้ต้องลงจากเขาเถาซาน แต่ในฐานะที่เคยเป็น
หัวหน้าใหญ่หน่วยพิพากษา นางยังคงมีหูดตาของตัวเองอยู่ในเมือง
ฉางอันมากมาย ดังนั้นพอได้ยินคำพูดประโยคนี้ของมัน คิ้วก็ขมวด
เป็นปม ดวงตาฉายแววสงสัยก่อนเปลี่ยนเป็นแตกตื่น

เพราะวันตงจื้อก็คือวันที่ชยาโหวจะกลับบ้านเกิดพร้อมกับ
เกียรติยศอันสูงสุด!

(ติดตามอ่านต่อได้ในฉบับเต็ม)

ติดตามความสนุกเพิ่มเติมได้ที่

<http://store.jamsai.com/9786160622351.html>